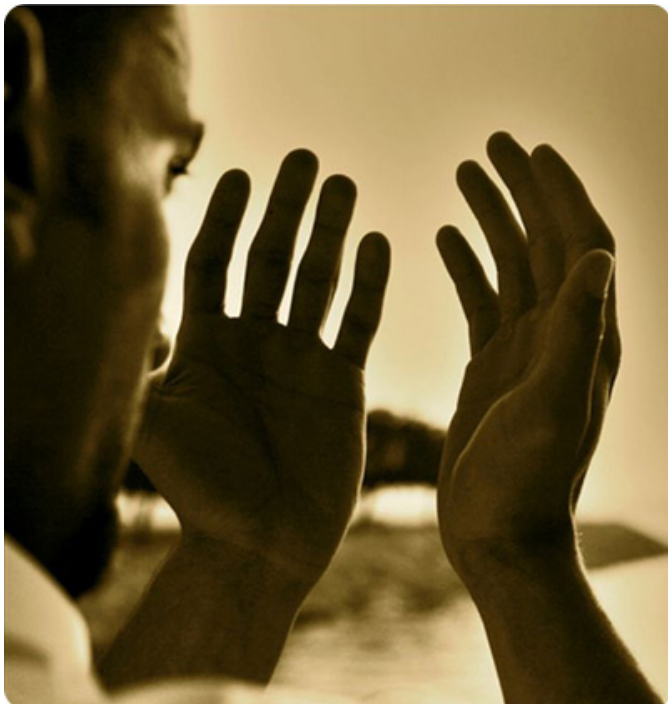

На першы погляд усё ў парадку. Вернікі з набожна складзенымі рукамі і скіраванымі да алтара позіркамі засяроджана ўдзельнічаюць у св. Імшы. Аднак штосьці ўва мне скрыгоча, штосьці не так.

Гэта была IV Звычайная нядзеля. Св. Імша ў 13.00 – досыць зручная гадзіна, таму даволі шмат людзей у касцёле. Казанне прамаўляў добры і мудры ксёндз. Усё ішло, як і заўсёды: спеў, малітвы, ахвяраванне дароў, перадача знака супакою... Толькі тады стала ясна, што так моцна ва ўсім гэтым выклікала ўва мне неспакой. † Некаторыя людзі неахвотна выцягнулі руку, некаторыя нават не адварнуліся, і ніводзін не ўсміхнуўся. Ніводзін... Ці сапраўдны хрысціянін павінен выглядаць так? Пануры, грозны, засяроджаны выраз твару без ценю радасці і зычлівасці? Ці гэтаму нас вучыў Хрыстос? Ці аб гэтым гаворыць заповедзь любові?

Я пачала прыглядацца да асоб навокал і заўважыла, што большасць не прамаўляе малітвы ўголас і не ўдзельнічае ў спевах. Акрамя таго, многія ўвесь час пазіраюць на гадзіннік і хочуць як мага хутчэй выйсці. Так, нібы вымушаны прысутнічаць, каб залічыць сабе ўдзел у нядзельнай літургіі. Я задала сабе пытанне: ці сапраўды так усё павінна адбывацца? Безумоўна не. Хрыстос мае на ўвазе штосьці зусім іншае: Ён хоча быць нашым Сябрам. А да сяброў прыходзяць не пад прымусам, а з-за таго, што сумуюць, хочуць быць разам, любяць.

Любяць! Менавіта гэтага нам не хапае. Лю-бо-ві. Такой шчырай, даверлівай, бескарыслівай любові, якая надае жыццю сэнс, узмацняе, калі хочам апусціць рукі. Любові, якая з'яўляецца фундаментам хрысціянства, фундаментам НАШАЙ веры.

На жаль, мы вельмі часта пра гэта забываемся. Засяроджваемся на “кляпанні” малітваў, на самім прыходзе ў касцёл, на знешнім выглядзе (сваім і іншых), на рашэнні

колькі даць на ахвяру. І ніяк не можам усвядоміць, што Пан Езус чакае нас – тых, хто прыходзіць да Яго з любові! А бачыць засяроджанасць замест радасці, сур'ёзнасць замест усмешкі, злосць замест дабрыні. Ці было б нам прыемна, калі б запрасілі гасцей, а яны паводзілі сябе такім чынам? Напэўна, не. Тады чаму паводзім сябе так адносна нашага любячага Пана, які аддаў жыццё за сваіх сяброў?

Аднак каб палюбіць Бога, спачатку трэба навучыцца любіць бліжняга і саміх сябе. Варта ўсвядоміць, што ніхто з людзей не ідэальны, і... змірыцца з гэтым. У першую чаргу, прыняць сябе, каб здолець прыняць іншага чалавека. Гаворка не пра тое, каб пагадзіцца са сваімі слабасцямі і перастаць змагацца з імі, а пра спакойнае прыняцце, што яны ёсць і трэба над імі працаваць. Усведамленне ўласных недахопаў дазволіць больш паблажліва глядзець на недасканаласці іншых. Любоў, у сваю чаргу, дазволіць прыняць гэтыя слабасці і заўважыць мноства цудоўных рыс у іншай асобе. І ў гэтым сутнасць!

Кожны з нас, нягледзячы на шматлікія недахопы, з'яўляецца ўмілаваным Божым дзіцём, мае вялікую колькасць талентаў і даброты, якімі адарыў Стварыцель. Трэба засяроджвацца на іх, а не на чужых грахах. А калі палюбім бліжніх, нам стане лягчэй адкрыцца на любоў Пана. Усмешка не будзе праблемай, а поціск рукі не выкліча агіды. Св. Імша стане цудоўнай нагодай, каб бліжэй сустрэцца з Узлюбленым, а не нудным штотыднёвым абавязкам. Людзі побач зносяцца для нас ужо сябрамі, а не ворагамі. Будзем прыходзіць у касцёл і пакідаць святynю з радасцю і супакоем у сэрцы. Нам для гэтага патрэбна так мала і адначасова так многа – бо толькі і ажно – любоў.